

...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...

Pravidelné poutě z naší farnosti

*Nadechni se a přijmi světlo,
naplň se jím a nes ho,
ať záříš a prozařuješ sebe
i druhé radostí života.*

Od nepaměti jsou na světě cesty a cestičky, po nichž chodí lidé odněkud někam a zase zpět.

Už po několik let pořádáme, a také letos budeme pořádát v naší farnosti několik zájezdů. My dříve narození se většinou účastníme jen na krátké vzdálenosti, ale přesto vše prožíváme, jako bychom jeli někam daleko. Každé setkání má svoji atmosféru, prostor i program. Zažíváme viditelnou radost ze zakořeněné přítomnosti Boží a toužíme dávat toto světlo dál a zářit tímto světlem i ve všedních chvílích.

Žijeme-li spolu, naplňuje nás Duch Svatý, máme komu co dávat a koho milovat – být tu

jeden pro druhého, odpouštět a navzájem se povzbuzovat.

K příjezdu na posvátná místa nás volají otevřené dveře: „Pojď!“ . Mystika poutních míst naplňuje naši duši. Sluneční paprsek ozařuje tvář krásné sochy Panny Marie, takže vypadá, jako by právě sestoupila z hvězdných výšin.

Noříme se v modlitbu, při níž ústa sice mlčí, ale tím vroucněji promlouvá duše: „Jak jsou milé příbytky Tvé, Hospodine, šťasten, kdo bydlet smí v domě Tvém.“

A pak nás napadne: „Je nás zde tak málo, proč nás nepřijelo víc poklonit se Matce Boží?“ To je smutný obraz dneška.

Díky Tobě, Maria, i Tvému Synu, že tu můžeme být - a díky za vše co nám dáváte.

Díky i za všechny ty, kteří pro nemoc ne-

mohli přijít, nebo i za ty, kteří nás předešli na věčnost. Zde je potřeba si uvědomit dílo našich otců zbudované holýma rukama, obětované pro stánek přebývání Boha s jeho lidem, které věnovali pro příští generace.

Radostné je i osobní setkání po mši svaté. Podle tradice v odpoledním čase na zpáteční cestě se pokud možno zastavíme také na prohlídce některých historických památek.

Že se to může uskutečnit, děkuji za všechny předem našemu panu faráři P.Jozefovi, paní Marii Provázkové a všem těm, kteří přispívají ke zdárnému průběhu našich poutí.

V tomto roce jsme již společně navštívili sv. Hostýn, který navštěvujeme pravidelně. V uplynulých letech jsme byli na Turzovce a také navštívit naše rodáky kněze P.Petra Dujku a P. Jiřího Orsága v jejich farnostech.

Marie Tkadlečková, Karolinka

víkendy po sobě. A to v neděli 20. května Moravici a o týden později Bystřičku. Oba víkendy vyšly nádherně. Slunce svítilo, voda se třpytila v odrazech paprsků a kolem krásná svěží zeleň. Chvillemi jsme si připadali jako v pralese a netrpělivě jsme očekávali, až se z travin kolem řeky vynoří hlava nějakého tygra či domorodec. Bohužel nic. Ale to ticho! To jsme si užili hlavně na Moravici, neboť jsme vypluli snad až poslední. To bylo tak: Když jsme dojeli pod přehradu Kružberk, začali jsme vybalovat věci, třdit co si vezmeme do lodi, co zůstane v autě atd. Kluci pak odjeli s auty asi 36 km po proudu, kde jsme měli končit. Tam měli jedno auto ne-

chat a druhým se vrátit. My holky jsme začaly foukat Pálavy (dvoumístné nafukovací lodě). Najednou jsme si všimly, že voda z přehrady už nevytéká. A kluci nikde. Ti přijeli asi čtvrt hodiny poté. Než jsme se nalodili, uběhla další čtvrt hodina a s ní i voda. No co vám budu povídat. Za „kánoí“ se nám prašilo a modřiny na kolenou se teprve ztrácejí. Naštěstí jsme vlnu nakonec dohnali.

Jeli jsme tři Pálavy a jak je dobrým vodáckým zvykem, v místech, kde se to dá, lodě na sebe počkají a udělají „vor“ – chytnou se do hromady a nechají se unášet. Přitom se vesele povídá, svačí, prostě vegáč. Jenže řeka je někdy převít a v tu nejnečekanější chvíli překvapí.

Také jsme tak odpočívali, když tu nás proud zahnal k pravému břehu. Naše loď byla právě při pravém kraji. Proud se znovu stácel do středu řeky a tak jsme situaci neřešili. Jenže ze břehu nad řekou čněla sice suchá, ale tlustá a pevná větev. Já jsem před ní uhnula. Najednou se loď silně zakymácela, div jsem z ní nevypadla. Otočím se, co se děje, a můj zadák nikde. Po chvíli se vynořil z vody a sháněl se po pádlu. To naštěstí zůstalo v lodi. Říkám naštěstí, neboť když vodák utopí pádlo, doplul. Trvalo to jen několik okamžiků a my se vzdálili od nebezpečí zadáka o dobrých pět metrů. A stále jsme se vzdalovali. Ono se to nezdálo, ale řeka zde tekla docela rychle. Podařilo se nám zachytit se u břehu a náš „vodník“ mohl doplavat. Bylo však teplo a tak tato koupel byla celkem příjemná a mnozí jsme mu ji záviděli.

V pohodě a bez dalších problémů jsme dopluli až k cíli. Byla to opravdu nádherně strávená neděle. O tom, jak jsme strávili víkend na Bystřičce, vám napíšu příště. Tak AHOJ!

Markéta Koňářiková



Markéta Koňářiková

☞ *Pámbů není náhlý, je uvážlivý, ale padesát roků takéj nečeká. Nehodné děti všady nájde a potrestá.* ☞

☞ *Teho nezaženú v kožuchu do vody, umí vjecej než chleba jest'.* ☞

...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...

Oslava Dne matek v Novém Hrozenkově

Druhou neděli v květnu, na niž připadá svátek všech maminek, připravila orelská jednota v Novém Hrozenkově kulturní vystoupení na nádvoří památníku Antonína Stnadla. Sluníčko pěkně hrálo, a tak se sešlo hodně diváků, kteří měli ještě poslední možnost shlédnout výstavu dětských malířských prací.

Na bohatém programu, který moderovali Veronika Šarmanová a Pavel Ohryzek, se podílely děti z mateřské školy, které měly připravené velmi pěkné básničky, říkadla, písničky a humorové scénky. Paní učitelky, které to s nimi nacvičily, měly určitě nesnadný úkol vybrat témata a hlavně děti, které se to dokáží naučit a nebudou se stydět vystupovat.

Také děti ze scholichy pod vedením Jitky Haferníkové zpestřily program zpěvem za doprovodu kytary.

Orelské děti zarecitovaly básničky od zná-

mých i méně známých autorů a vyslechli jsme si také skladbu na klávesy.

V průběhu vystoupení byla vyhlášena malířská soutěž „HROZENKOVSKÁ PALETA“. Jako téma byla vybrána – „naše rodina“.

V porotě hodnotila práce i malířka paní Jitka Šarmanová z Vranče a ceny výhercům předával místostarosta městyse Nový Hrozenkov pan Pavel Johech. Děti z hrozenkovského Valášku pod vedením paní Jany Krystyníkové a Marie Krystyníkové vystoupily se zajímavým pásmem valašských písniček, her, říkadel a tanců. Na housle je doprovázela paní Jitka Koňářiková. Jejich vystoupení bylo oceněno od všech přítomných velkým potleskem.

Organizátoři nezapomněli ani na soutěž pro maminky. Celkem došlo na tři úkoly, které plnily vždy tři maminky. První úkol vyžadoval oble-



předávání cen – malířská soutěž

Diecézní setkání mládeže

Na tzv. „Květnou sobotu“ 31. března se v krásném jihomoravském městečku Veselí nad Moravou uskutečnilo setkání mládeže olemoucké diecéze. A bylo skutečně velkolepé.

Náš vsetínský děkanát dojel pohodlně dvěma autobusy, které byly zaplněny do posledního místa. Většinu dalších účastníků dovezl speciální diecézní expres vlak. Ve Veselí na nás čekal bohatý program, který začal promluvou otce arcibiskupa Jana Graubnera. Mnozí z nás se již nevešli do kostela, a tak jsme slova pozvuzení poslouchali v sakristii.

Po společném obědě z vlastních zásob si každý mohl vybrat, jak stráví odpoledne. Na výběr byly různé přednášky, vyprávění cestovatelů, nebo možnost se zapojit do tvůrčích činností.

Plně tamější kino se sešlo na přednášce manželského páru na téma „Láska a vztahy“. Jejich vyprávění bylo zajímavé a trefné a rady vycházející z vlastních zkušeností byly pro nás jistě velmi názorné a významné.

Celé toto setkání bylo zakončeno mší svatou, kterou celebroidl otec arcibiskup spolu s dalšími kněžími. Vynikající atmosféru dotvářel živý zpěv scholy Juventus. Jistě si většina

účastníků z této akce odnesla svou duši obohacenou o další bohaté duchovní hodnoty.

Je také třeba krátce zmínit Ples vsetínského děkanátu, který se konal 21. dubna v kulturním domě na Homím městě, a který se taktéž velice vydařil. Byl nejen pro mládež, ale také pro jejich rodiče. Zúčastnění se těšili z dobré hudby, her, občerstvení a pestré tomboly. Tančilo se až do pozdní noci.

Jen je velká škoda, že se nás z naší farnosti na těchto akcích nesešlo více, ve Veselí nás bylo pět a ve Vsetíně pouze dvě.

Pro ty, kteří chtějí zažít něco neobvyklého, chtějí posílit svou víru, nebo třeba se setkat s lidmi z celé ČR, je tu celostátní setkání mládeže Klokoty (u Tábora), které proběhne od 13. do 19. srpna. Již teď je přihlášeno kolem 3500 mladých lidí, tak to určitě bude stát za to.

Jitka Haferníková

*Bůh nás miluje,
dává nám spatřovat a zakoušet svou lásku
a na základě toho, že Bůh nás miluje jako „první“,
se může jako odpověď rodit láska také v nás.
(Benedikt XVI., Deus caritas est 17)*

☞ *Umíjí dvě řeči, jednu nahlas, druhou potichu.* ☞

☞ *Gdyż Pámbú zkúšá človekovu trpělivosť, neposilá enim bídu a nemoc, ale aj zlé ľudí, keří mu škodijá.* ☞



soutěž maminek

čení a vyvlečení zástěry, se zapínáním a rozepínáním knoflíků, druhý úkol spočíval v love-ní dřevě-ných žralo-ků a třetí ve škrábání zemá-ků.

Vyhrávala vždy ta maminka, která byla nejrychlejší. Nakonec každá ze soutěžících získala sladkou odměnu.

I děti, které vystupovaly, byly po skončení odměněny v podobě sladkosti.

O to, aby bylo při recitaci a zpěvu všem dobře rozumět, se postaral pan Jiří Buček se svou ozvučovací technikou.

Veliký dík patří všem účinkujícím a jejich vedoucím za příjemné nedělní odpoledne a všem divákům za účast. Komu to snad letos nevyšlo, toho zveme na příští rok, zase na druhou neděli v květnu.

Členové Orla N. Hrozenkov

Soutěž v Karolince

Dne 27. května proběhl v Karolince již pátý ročník soutěže „Po stopách českých světců“. Tentokrát jsme se věnovali období 16.-18. století. Jako hosté přijeli také soutěžící z Hutiska-Solance. Soutěžilo se v různých disciplínách na čtyřech stanovištích. Kromě otázek z náboženského života měli soutěžící také prokázat svou obratnost, šikovnost a zručnost. Ti kdo prošli všemi stanovišti obdrželi na konci soutěže odměny. Děkujeme za spolupráci Dominiku Ohryzkovi z Nového Hrozenkova.

*za pořadatele
Martina Havlová ml.*

Recitace v Zašově

V sobotu 14. dubna se konalo župní kolo v přednesu křesťanské poezie a prózy v orlovně v Zašově. Za jednotu Nový Hrozenkov se zúčastnili soutěže dva členové Orla. Celkem bylo účinkujících 17 a byli rozděleni do čtyř kategorií. Naše jednota získala jedno druhé, jedno třetí místo a pohár za velmi pěkný přednes prózy.

Pro všechny účinkující bylo připravené občerstvení a ve volné chvíli si mohli zahrát různé společenské hry.

jednota Orla

...Z MISÍÍ...AKTUÁLNĚ...Z MISÍÍ...AKTUÁLNĚ...Z MISÍÍ...AKTUÁLNĚ...**Misionáři Společnosti Božího Slova**

S br. Jozefem Markem jsme snad všichni z farnosti přišli, za ten více než rok co u nás působil, do kontaktu.

V únoru minulého roku vystřídal na fáře jako pastorační asistent br. Jána Mojše.

Společně jsme připravili tento rozhovor, který by měl objasnit poslání misionářů Společnosti Božího Slova.

V kolika letech jsi vstoupil do Společnosti Božího Slova?

Do Společnosti jsem vstoupil v roce 2000. Předtím jsem pracoval v Dopravstavu, také v Praze jsem byl asi 4 roky.

Proč jsi si zrovna vybral Společnost Božího Slova?

Já jsem si vybral Společnost Božího Slova, protože jsem měl k nim blíže. Oni byli u nás v Zázrivej (pozn.red.: rodná obec) dávat misie, tehdy jsem se s nimi seznámil. A potom také přes časopis Hlasy (měsíčník vydávaný SVD v Nitře), který jsem četl. **Dá se tedy říci, že ses pro Společnost Božího Slova rozhodl hlavně proto, že jsi měl možnost některé z verbistů osobně poznat?**

Ano, měl jsem příležitost je poznat blíže právě u nás ve farnosti a také se seznámil s jejich prací na Slovensku i na misiích ve světě.

Co je to Společnost Božího Slova?

Společnost Božího Slova, zkratka SVD, znamená latinsky Societas Verbi Divini (doslova: Společnost Slova Páně) nebo zkrácený název verbisté. Je to misionářská společnost zaměřená na misie ve světě, ale také doma; její povinností je zvěstovat všem lidem Boží Slovo. Zakladatelem společnosti je sv. Arnold Janssen.

Misionáři SVD hlásají evangelium, přinášejí svátost Kristovy lásky a milosti, podporují katolické školství, komunikaci na všech úrovních, vychovávají a vzdělávají domorodé kněze, bratry a sestry, formují laické katechety a učitele. Podporují zemědělské výzkumné projekty, aby pomohli řešit problémy výživy, starají se o nemocné, krmí hladové, poskytují přístřeší opuštěným, zakládají sirotčince, leprosaria... Všude kde naši misionáři pracují, se snaží dostávat misijní činnost do povědomí lidí a také finančně podporovat misijní práci v celém světě.

Jak jsem již řekl, do Společnosti jsem vstoupil v roce 2000, a to byl právě jubilejní rok. Tehdy nás vstoupilo osm. Když jsem se hlásil do Společnosti, byl jsem si vědom toho, že musím

jít tam, kde mě bude třeba. Znamenalo to zřeknout se všeho, domova, rodné řeči, kultury, přátel (ti zůstávají, jen jsou ode mne trochu dál) a přizpůsobit se tomu místu, kde budu působit. Bylo mi jasné, že to není jen na rok, dva, ale na celý život.

Od roku 2000 jsem byl v Nitře jako postulant. Po roce, 8. září jsem měl oblačku, při níž jsem

Různě ve světě je nás 27 a místa působení jsou Austrálie, USA, Bolívie, Paraguay, Rusko, Německo, Papua-Nová Guinea, Itálie, Mexiko, Keňa, Francie a Česká republika.

Jak se Ti líbí u nás, představoval sis tak svoji práci?

V Hrozenkově se mi líbí. Mě jakákoliv práce těší a jsem rád, když mohu něco dělat. Asi jsem si to tak představoval, protože tu již byl Dárius a Marek, a tak jsem z vyprávění věděl, co asi mě čeká.

Kam Tě to táhne osobně?

Kdyby to bylo na mně, tak by to bylo Česko, ale Mimoň. Ta krajina je tam velmi duchovně chudobná a je tam třeba více té misie než tady.

Ted' se Tě zeptám něco z Tvého soukromí. Víš, že jsi ze sedmi sourozenců,

je také povolání u některého z nich?

Sestry mám tři a ty jsou vdané, jeden bratr je ženatý a dva jsou ještě svobodní. Můj strýc byl děkanem v Podolinci, ale už zemřel.

Ingrid Petřeková

Svátost manželství uzavřeli

21. dubna v Novém Hrozenkově
Pavel Kysučan a Lenka Pavelková
28. dubna v Karolince
Martin Štůrala a Silvie Matyščáková

Svátost křtu přijali**a novými farníky se stali**

29. dubna – Martin Orság
6. května – Pavla Strbačková
20. května – Martin Pekař
26. května – Jiří Orság
17. června – Filip Valigura a
Adéla Kořínková, Natálie Kašperová

**Do věčnosti nás přešli
koncem měsíce března:**

Jan Lid'ák (1961) z Nového Hrozenkova
v měsíci dubnu:
Karel Koláček (1925) z N. Hrozenkova
Ladislav Koňářík (1955) z N. Hrozenkova
Julius Vítek (1924) z Karolinky
Božena Dujková (1933) z N. Hrozenkova
v měsíci květnu:
Vojtěch Petřek (1947) z N. Hrozenkova
Arnoštka Valíčková (1917) z N. Hrozenkova
Miroslav Orság (1932) z Karolinky
v měsíci červnu:
Anastázie Filáková (86let) z N. Hrozenkova

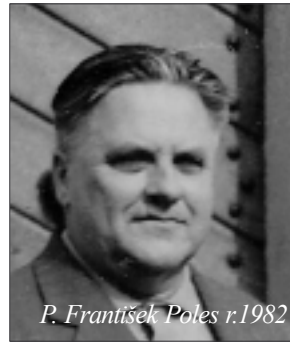
Víš jaký je počet kněží a bratrů Slováků, kteří jsou rozestí různě po světě - a kde?

...Z NAŠÍ FARNOSTI...ROZHOVOR...Z NAŠÍ FARNOSTI...ROZHOVOR...Z NAŠÍ FARNOSTI...

Autorem projektu kostela byl Ing.arch. Ivo Ondračka z Veselí nad Moravou a hlavním projektantem Ing. Dan Lukašik z Brna.

Paradoxní situací byl nezájem, ba přímo odpor, ke stavbě kostela ze strany několika málo věřících, kteří stavbě nepřáli. Po smrti P. Františka Polese (9. prosince 1993), který byl v Novém Hrozenkově farářem od 1. února 1976, bylo sice pokračováno v přípravě stavebního pozemku (demolice stávajícího domu a odvezení 400m3 sutí, přeložení elektrického a telefonního kabelu, vybudování opěrné zdi svahu a nahašení 100 kubíků vápna), ale práce na výstavbě nepokračovaly. Ke změně došlo až na jaře roku 1996, kdy se podařilo MUDr. Josefu Havlovi, členu výboru pro stavbu kostela v Karolince, navázat kontakt s mons. Dr. Jaroslavem Studeným. Ten společně s tehdejší děkanem ve Vsetíně P. Sedláčkem navrhl biskupovi provedení změn ve vedení hrozenkovské farnosti. Administrátorem (správcem farnosti) se stal Dr. Studený a kaplanem P. Michal Pořízek. Přičemž Dr. Studený se plně věnoval stavbě kostela a P. Pořízek spravoval farnost. Bylo oživeno nadšení z roku 1990 a postup prací na stavbě dostal tak rychlý spád, že se začalo uvažovat o vysvěcení kostela na svátek Panny Marie Karmelské 16. července 1997.

Hned v prvním týdnu srpna roku 1996 se naplno rozběhly práce na základech. Práce byly prováděny svépomocí. Denně pomáhalo 10-15 horlivých farníků, a tak dne 28. října 1996



P. František Poles r.1982

byly základy předány firmě SOPOS z Dubu nad Moravou k pokračování stavby nadzemní části. Na stavbě pracovalo 7 stálých pracovníků-odborníků. Pomocné práce byly záležitostí 10-15 brigádníků. Velkým dobrodíním pro pracovníky byla stará dřevěná chaloupka, která stála bezprostředně před kostelem. V chaloupce byla místnost, kde se pracovníci stavby stravovali a tvořila pro všechny zázemí.

V neděli 15. června 1997 P. Michal Pořízek v hrozenkovském kostele požehnal zvony za účasti mnoha věřících (Štěpán 345 kg, Václav 245 kg, Mořic 150 kg). Zvony byly zhotoveny ve zvonářské dílně pana Josefa Tkadlece v Halenkově v celkové ceně 385 tis. Kč a zaplacený penězi ze sbírky olomouckých farníků na podnět P. Studeného.

Obecní úřad v Karolince viděl ve výstavbě kostela splnění přání více než 1400 občanů obce. Rada a zastupitelstvo prostřednictvím členů a pana MUDr. Josefa Havla a Doležalka se průběžně zabývalo postupem prací a poskytovali i materiální pomoc. Šlo o cca 100m3 kulatiny za symbolickou cenu 1 Kč za 1 m3 stejně tak i lustru v hodnotě asi 40 tis za 100 Kč. V rámci úpravy vesnice bylo poskytnuto cca 500 tisíc na terénní úpravy a v neposlední řadě i úhradou věžních hodin za 250 tis. Kč. Nemůžeme zde vyjmenovávat všechny sponzory a dárce, ale je třeba zmínit alespoň některé.

Ze vzpomínek P. Michala Pořízky

Všichni si určitě vzpomeneme na P. Michala Pořízku, který dva roky sloužil v naší farnosti jako kněz. Tento rodák z Kroměříže se narodil 13. července 1971. Po vysvěcení sloužil dva roky jako kaplan v Opavě a v naší farnosti byl v červenci 1996 jmenován kaplanem. Jako administrátor byl formálně jmenován P. Studený, protože vedl stavbu nového kostela v Karolince (podpisové právo, přístup k účtům atd.). Po dostavění kostela v Karolince, který byl vysvěcen 12. července 1997, byl jmenován administrátorem pro farnost Nový Hrozenkov. Mimo to byl také administrátorem excurendo pro Velké Karlovice, jelikož zdejší dlouholetý farář P. Janíček již pro svůj pokročilý věk nutně potřeboval pomoc.

Jak vzpomínáte na stavbu kostela v Karolince?

Já jsem byl tehdy mladý a nadšený pro hodně věcí. Snad mi to nadšení ještě trochu zůstalo. Já jsem přišel nadšený z Opavy, tam bylo velice tvůrčí prostředí a vždy, když se lidi setkali při nějaké činnosti, tak mne to za nimi velice táhlo. Já jsem vůbec nerozuměl těmto stavebním věcem. Stavbu organizoval P. Studený, ale já se s tou stavbou také potkával. S brigádníky z Karolinky a Nového Hrozenkova jsem se setkával v kostele, při farních obvyklostech, také jsem se tam vždy na stavbě stavil cestou do Velkých Karlovic. Mně se líbila ta zdravá akce, ten naplněný tvůrčí čas chlapů a žen.

Bylo tam zapojeno mnoho brigádníků, nebo chodila na stavbu jen hrstka těch stejných?

Už si nepamatuji podrobnosti, ale formou pomoci se objevovali různí dodavatelé a firmy, co dali dřevo nebo beton. Hlavní jádro brigádníků

- Jan Orság (syn Cyrila Orsága, místopředsedy K.J) daroval 100m3 kulatiny a zdarma pořezal 400m3 kulatiny.

- Spolek Skaličů 50 m3 + drobní dárce
- lavice pro 160 lidí v ceně 270 tis. Kč z dílny Vladimíra Suchého z Horky nad Moravou zaplatili farníci ze Vsetína

- dobře a se značnou slevou bylo provedeno zasklení oken firmou Horák z Karolinky, elektroinstalace firmou Josefa Čermoty z Nového Hrozenkova a klempířské práce firmou Ladislava Orsága z Huslenek.

- svatostánek a obětní stůl v ceně 90 tis. Kč darovala rodina Havlových z Karolinky.

- při příležitosti posvěcení základního kamene papežem Janem Pavlem II. se v Olomouci



kostel Panny Marie Karmelské v Karolince

mezi účastníky vybralo 177 tisíc Kč

Ikdyž bylo odpracováno přes 5 tisíc brigádnických hodin zůstal dluh 1 milion Kč, který byl postupně splácen. Poslední splátka dluhu byla splacena v únoru roku 2000.

připravil Václav Švach

se soustředilo kolem pana Jana Vítka a těch bylo kolem 30, včetně žen. Ty třeba vařily, byla tam taková chaloupka u kostela. Byla tam stálá jednotka pomocníků, tak 20 až 30 lidí. Mimoto se tam objevovali odborníci ze stavební firmy pana Křesiny. Byla to velice sounosná jednotka a myslím si, že se stále schází.

Máte nějakou vzpomínku přímo na vysvěcení kostela?

Přímo z toho obřadu asi ne. Ale pamatuji si, co bylo předtím. Týden předtím byly povodně. Do poslední chvíle se nevědělo, jestli přijede dr. Studený, protože on byl tady na klášterním Hradisku a to bylo zatopené. Přes zatopenou Moravu ho převáželi vojenským BVPčkem (bojové vozidlo pěchoty). Převládaly spíš zážitky tohoto organizačního typu. Myslím si, že ta slavnost proběhla velice důstojně a za široké návštěvy lidí.

děkuji z a vzpomínky Ingrid Petřeková

☞ Dármo sa člověk chrání, když ho Pámbů neochrání. ☞

☞ Gdo sa chválí svými předkami, podobá sa zemňákovi, protože, co je dobré, je pod zemjů. ☞